

gledě slovenskih posojilnic pisal! Vsakdo vè, da je urednik Linhart s tem mnogo riskiral; kajti ako bi se mu pred sodnijo dokaz ne posrečil, moral bi gotovo več mesecev v ječo. Na drugi strani pa je vsa javnost pričakovala, da bodejo slovenski posojilničarji od urednika Linharta tako prijazno podano priložnost porabili. Pa se je javnost zmotila! Tedni so minuli in slovenski listi — držijo jezik za zobmi! „Slov. Gospodar“ je postal figa-mož in je snedel svojo besedo! Vsi molčijo in se skrivajo...

Gospod dr. Anton Korošec, Vi ste šef-urednik „Slov. Gospodarja“ in načelnik slovensko-klerikalne stranke na Štajerskem. Vprašamo Vas torej javno: zakaj ste besedo snedli?... Ako so slovenske posojilnice res tako krasno urejene in vzorne in se v njih ni treba bati izgube, — zakaj se te posojilnice bojijo sodnije? Gospod dr. Korošec, zakaj ne pokličete urednika Linharta pred sodnijo?...

Mi vemo zakaj... Pač zato, ker je vse do zadnje pičice res, kar je naš „Štajerc“ o slovenskih posojilnicah objavil! Laž ima kratke noge, — resnica pa se ne boji niti sodnije! **Slovensko posojilništvo je grozovito zanemarjeno in zagospodarjeno**, — in to vè danes tudi že slovensko ljudstvo, ki po lastnih izjavah slovenskih listov svoj denar iz slovenskih posojilnic jemlje... Prvaki imajo zdaj le še eno pot: potrkati na prsa, potresiti svoje glave s pepelom in moliti „mea culpa, mea maxima culpa“, — potem pa se poboljšati. Naženejo naj enkrat svoje Hudnike in Jošte in Geršake in Vošnjake in ednake „poštenjake“ v deveto deželo, — zaklenijo naj svoje glave pred svojimi „načelniki“, — skozi vrata vržejo naj svoje brezvestne „revizorje“, — oblastvenemu nadzorstvu se naj podvržejo in kmetom naj ne zapravljajo več krvavo prisluženega denarja...

Sicer pa še nekaj: **gospodarski bankrotjerji tudi v političnem oziru ne morejo mnogo veljati**. Kdor je v posojilnici brezvesten, ta tudi v političnem življenju ne more imeti srca za ljudstvo. In zato naj slovenski kmetje devetkrat premislijo, komu bodejo dali v teh državnozbornskih volitvah svoj glas. Pri prvaških posojilnicah so slovenski kmetje svoj denar, dostikrat svoje premoženje, ja tudi premoženje svojih otrok, vso svojo gospodarsko bodočnost izgubili. Naj ne napravijo iste napake pri volitvah! Izselalci in zapravljivci ljudskega denarja morajo iz naše javnosti izgniti! **Očistimo našo domovino od prvaškega močvirja!**

Dopisi.

Ormož. (Prvaško dopisovanje). Ljubljanski „Slov. narod“ prinesel je dne 3. t.

m. poročilo o izletu takajšnega nemškega „Turnvereina“ v Lavrenčičovo gostilno v Veliki nedelji. Vsak pametni človek mora priznati, da taki izleti niso nikomur v škodo. Kajti prijateljsko razmerje med meščani in kmeti bi bilo le obema koristno. Prvaški hujskači pa lažejo, da so nemški telovadci „tulili“. Res pa je, da so prišli popolnoma mirno. Nadalje hujska prvaški dopisun, češ da si Velikonedeljani takih izletov ne bodejo dopusti pustili itd. Po našem mnenju se zna zopet enkrat (kakor že svoj čas!) zgoditi, da bodejo kmetje prvaške hujskače nagnali. Kajti kmetje vedo dobro, da od kranjske huskarije ničesar nimajo, pač pa od prijateljskega razmerja z nemškimi sosedi. Sicer je pa to-le zanimivo: Izlet se je vršil 2. aprila. Dne 3. aprila pa stoji že ves članek v ljubljanskem listu. To je dokaz, da je bil hujskajoči članek že preje spisan, predno se je izlet izvršil. Škoda, da ni bilo slabega vremena; potem bi prišlo poročilo o izletu, brez da bi se bil izlet sploh izvršil. Sicer je pa „Slov. narodu“ itak vse eno, ako se enkrat več ali manj blamira. Opozarjamo ormoškega dopisuna, da ga dobro poznamo in da bomo temu prvaškemu lažniku kmalu krinko raz obraza potegnili!

Kranichsfeld. Pri nas se namerava ustanoviti podružnico nemškega „Schulvereina“. Baje se bode to tudi kmalu uresničilo. Mi imamo namreč vsi vročo željo, da bi se tukaj čimpreje nemško šolo napravilo. Kajti pri nas ni dosti takih neumnežev, ki bi se bali nemške kulture. Mi vemo čisto dobro, da brez znanja nemščine ni napredka. Saj bi tudi prvaški voditelji nič ne bili, ko bi ne znali nemškega. Mi hočemo naprej in ne nazaj. Dobro vemo, da bodejo gotovi ljudje z neverjetnimi lažmi zopet želi sovražstvo in nasprotovanje. Ali uspeha ne bodejo imeli. Naši deci mora boljša bodočnost zasejati, kakor je naša sedajnost. Zato se učimo nemščine!

Ljutomer. Takajšnji vsestransko znani „kontrolor“ Kovačič, ki je sicer že celo „einemar“, drzne se kritikovati v uradu davkoplavevalce in sicer v njih odsotnosti na način, kojega bomo pojasnili pristojni oblasti. — Njegovo vedenje oziroma postopanje v uradu in v zasebnem življenju pa pride v pretres v obsegu, kateri mu bodè zvel veselje in pogum od vseh daljnih enakih in sličnih korakov in kar zamore biti nekako njemu še v korist. **Davkoplavevalec.**

Kmetje!

(Dopis kmeta iz ptujke okolice.)

Sedaj, ko so državne volitve razpisane, nam je čas in priložnost dana, da se vendar enkrat iz spanja izdramimo in da začnemo premišljevati in presojevati, kdo je naš kmetški prijatelj. Kdo zamore za nas kaj storiti? Kdo najbolje

pozna kmejske želje in kdo v potu svojih obrazov kruh za vse stane prideluje? Nihče drug kakor edino le kmet! Ali ni to resnica?

Zatoraj, premislimo to za nas tako važno stvar in se zedinimo in vestno pomislimo, kako bomo storili in kako bomo volili.

Vsi stanovi se brigajo za svoje stanje, za se pa tudi mi ne bi? Saj je to tudi naša dolžnost; ako pa tega ne storimo, smo si le sami in sami krivi in se mora odkritosrčno reči, da smo nemarneži, da si nočemo pomagati; sedaj je čas in priložnost, da to storimo.

Premislimo: zakaj se nam prisiljujejo poslanci le samo od drugega stana? Zakaj pa ne od kmetškega?

Že edino to se ja mora človeku, ako ima količjak zdrave pameti, razjasniti, da je dejstvo ne kmetškem stanu prijazno, ampak protivno. To je gola resnica! Ali tudi ni večkrat bilo videti in slišati, kako je bil kmet zasramovan in že si svojega zdravja ni varoval, bil, katerega bi kmet voliti moral. Ali je bilo spoštovanje kmetškega stanu?

Le samo tedaj, ko je čas volitve, se kmet prilizuje in se mu Bog v kaj vse obeta, za pa se mu kaže figo — to je gola istina!

Gospoda drži le s gospodo in nikdar pa s kmetom in na sebe gotovo ne pozabi. Veliko še jih je v kmetškem stanu, koji še so v tem ter verujejo sladkim besedam in se dajo prevoriti in oslepiti ne le samo na svojo, ampak tudi v veliko škodo celega kmetijstva. Zatoraj pa tukaj naj velja geslo: **Kmet za kmeta** in le samo za kmeta! Vsaki stanu se, Bog pa za vse!

Odkritosrčno moram reči, da je večna naša božja resnica, da dokler ne bode kmet za kmeta, govoril in kmet kmetu zagovarjal, ta čas bode kmet na ubogem!

Že nekatere krati bilo je tudi slišati, da v kmetškem stanu ni takšnega človeka, katerega bi bil za poslanca izobražen; ali ni tudi to sramotenje in sleparjenje in za metavanje kmetškega stanu? Ali se to pravi: kmetu pomagati?? Zadosti slepariti in zabiti je takšni človek, kateri takšne sleparije veruje. Zatoraj, skrajni čas je, da si za nas tako važno reč dobro premislimo, ako si hočemo kmetu zamore pomagati, drugače je vse in vso jantanje zastoj. Dosedanji poslanci nam kmetom le samo velika plačila pripravljajo in vsemu nasprotujejo kar bi nam v korist bilo; še boljše ljubje nemščine, da bi eden ali drug naučil, kako se dosti in dostikrat potrebuje) so nam na proti. Saj ni res, da bi moral vsak, kateri nemški zna, biti „Nemec“ ali pa celo „nemški tar“; ne vem, ako bi se med sto ali še več kmetom le eden, ali dva oglasila, (katera pa bi se morala posebno zabiti in okužena biti), ali bi se prašalo, če bi se otroci v šoli tudi nemškega jezika učili, nasprotovati. — Do sedaj se je zmiraj le na to gledalo, da bi kmet moral zabit ostati, zatoraj pa pokažimo našo hvaljo, postavimo se na noge in storimo našo sveto dolžnost; ne poslušajmo nikogar, da bomo spet zapeljani in prosimo „Štajerske člove stranko“, da nam naj izbere naših razmeram primerne može, ki jih bomo za poslance volili (To se je že zgodilo; kandidati so posestnik Ludvik Kresnik, veleposestnik Franc Girstmayr in okrajni načelnik Jož Ornič! Op. uredn.) Zatoraj kmetje! ne zadržite teh nesrečnih besedi! Zedinimo se in storimo enkrat po naši prosti volji; saj je samo v edinosti naša korist! Glejmo le samo za sebe in pa ne za druge! —

„Eden dobromisleči kmet za vse“

Volilni boj.

Naša konferenca.

Na Velikonočni ponedeljek dopoldne zbrali se v Wiessthalerjevi gostilni v Mariboru zastopniki naprednih kmetov iz vseh merodajnih okrajev spodnje Štajerske. Vršila se je tu zaupna konferenca naše stranke, ki je imela sprejeti odločilne sklepe gledè bodočo državnozbornskih volitev. Lahko rečemo, da bila ta konferenca veselo znamenje našega premagljivega napredovanja. Zaupniki so do

Nemški prestolonaslednik in njegova žena sta bila več mesecev na potovanju. Zdaj sta prišla zopet nazaj. Pri temu sta se pa pripeljala tudi čez Dunaj, kjer sta našega cesarja obiskala. Naša slika kaže sprejem prestolonaslednika in soproge na južnem kolodvoru na Dunaju. V ozadju vidimo bodočo nemško cesarico poleg našega cesarja. Spredaj pa stojijo avstrijski nadvojvode v pogovoru z nemškim prestolonaslednikom, kareri je v huzarski uniformi.

Ankunft des deutschen Kronprinzenpaares in Wien.